

9911

Bibl. Jag.

III

Le Caire, 12, 12. 92.

1

Mre de Progozinski me demande gracieusement
que j'écrive quelques mots dans les pages
d'un album pour sa femme, l'éminente Mad^{me}
de Progozinski, ^{son} vaillante et intelligent compagnon
de voyage, et de différentes excursions scientifiques.

Ancien résident de l'Égypte, je ne puis
dire qu'une chose: tout a été ici dévoré
et pour la science, n'est plus le pays où
le Caput Nili gurgere, des Romains, ait
plus de cours. La femme même que les égyptiens
tenait encore sous le voile, commence à perdre
son charme et son prestige. Au point de vue
esthétique, la science fait du mal - D.^h Abbate

BJ

Albo ja wiem, jak pisze w poezji Albinie!
 Proza - rzecz niesto sowna, wierzem - konduwencya -
 Niech sie w samych kropkach okropki ta essencya!
 Co sie z mych mypli w formaz lepszoj zlacz nie umie.

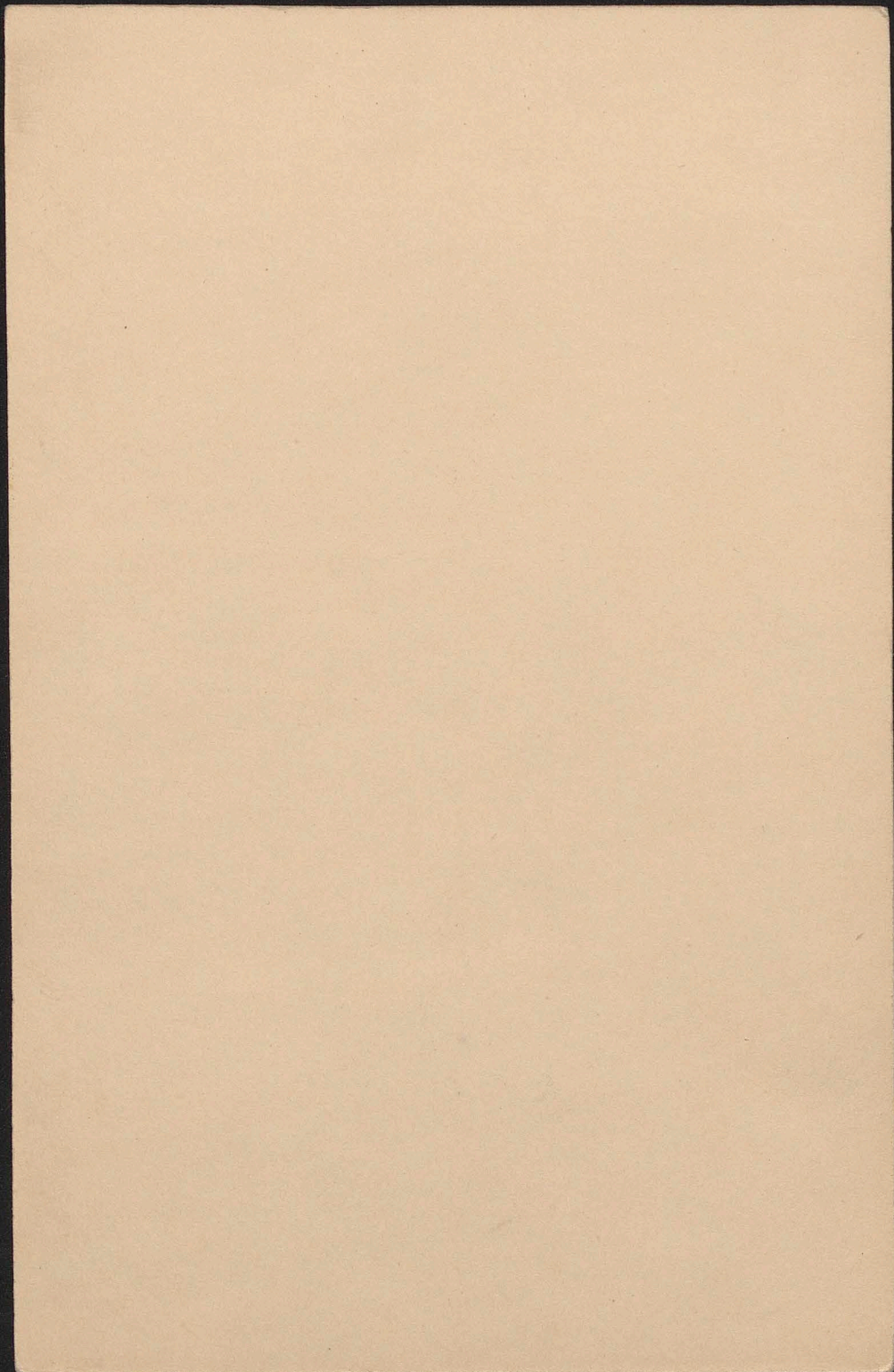
. . . . .
 . . . . .
 . . . . .
 . . . . .

n.

22.V. 1892.

[Marian Gawalewicz]

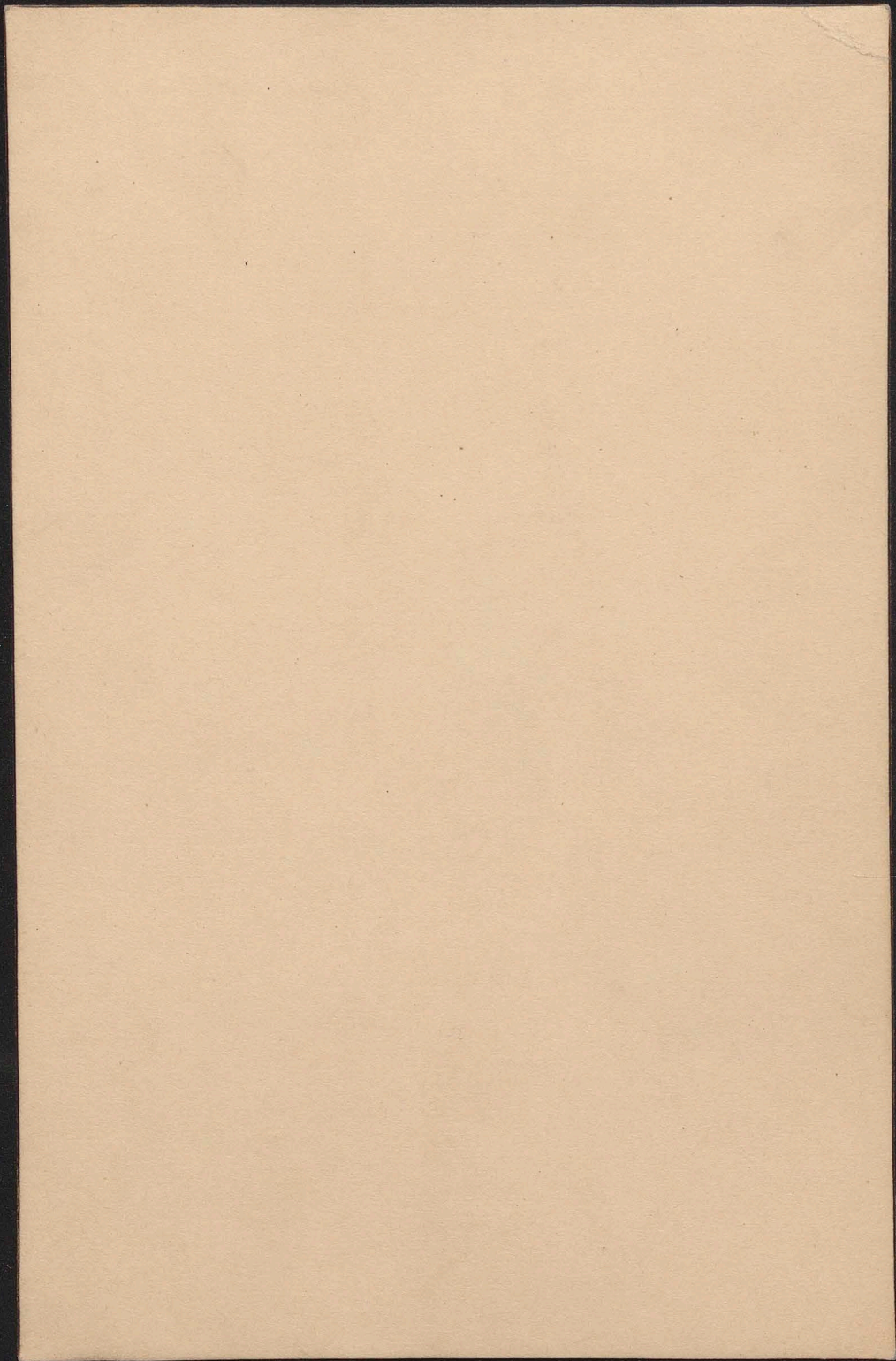

Polak, wobec catwin' wiada, jest jak widz teatralny,
któremu dordat się bilet w stem miejscu: widzi on czołby
tylko sceny, słyszy czołby rozgrywającego się dramatu, a
nadby rdać sobie sprawę z catwin'. Serwisliwy, konie się
dortanie tak dobry bilet, jaki, diishi łowaryrowi,
poniadze Dani. —

D. 4 czerwca 1892

Martyniuz Kaszewy

4

"Ich syn" napędził mi snów i gorzeczki...
Czatuję rzeczki!

W myślach Karina, "jak cień" wieże się sunje...
Rzeczki czatuję!

Gdyby mnie teraz wony wlot Hójoty urozek -
Ladaw do uórek!

Wacław Janiary

Warszawa d. 28 grudnia
1894 r.

[Jan Wacław Komierowski]

Jan Komitrovski

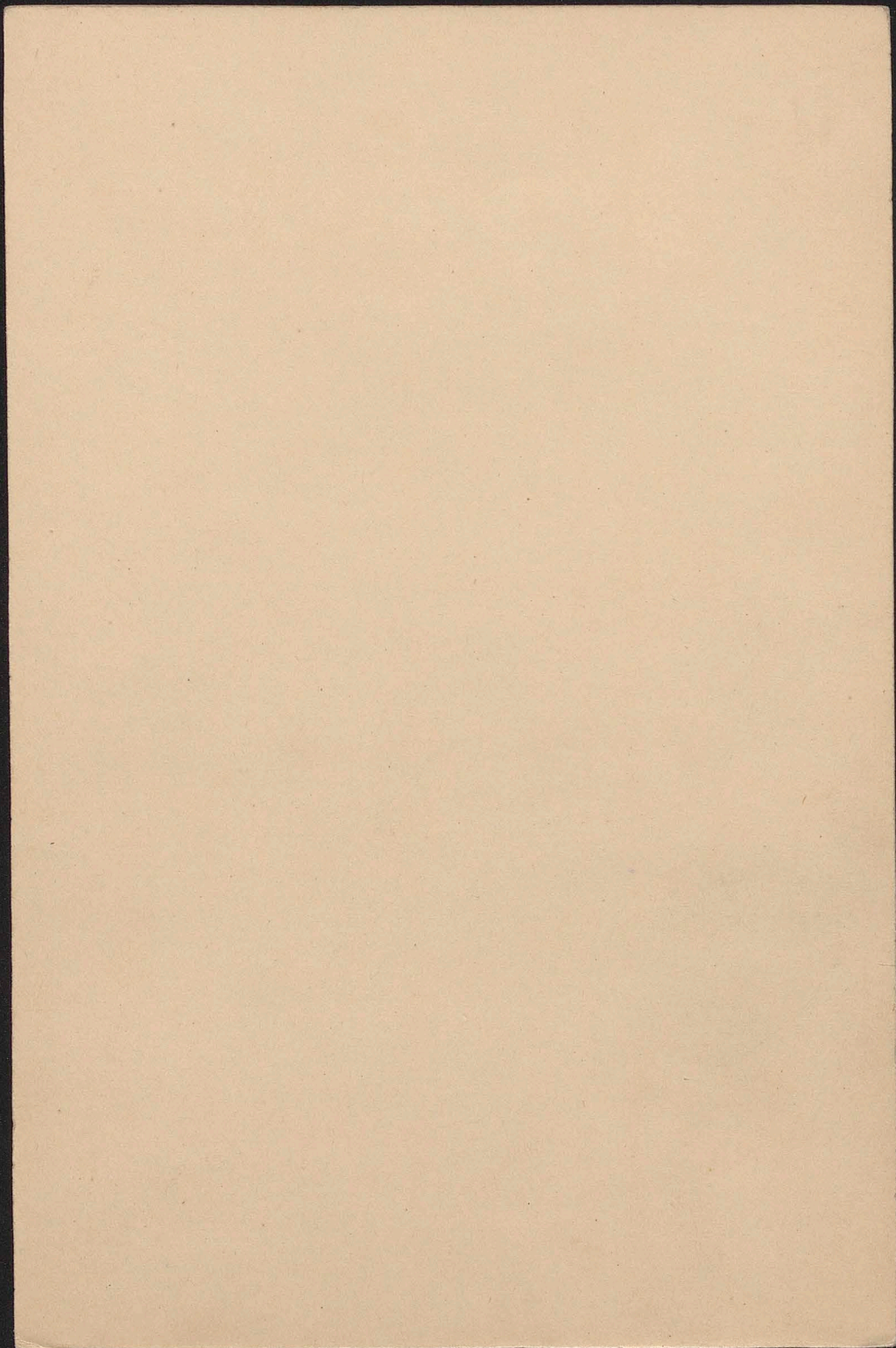

... Znamieniem dośrodkowym natury
 ludzkie słachetne od niesłachetnych
 jest przewaga w pierworznych uczuciach
 przywarzonych dla ludzki. Potrzeba
 wielu charakterów niskich jest
 ciężkie okazywanie niechęci lub nie-
 nowości dla ludzki - najslachetniejszym
 natogiem natur wyższych jest ciężkie
 okazywanie wprost serca i sympatyzacji
 nawet tym, co na nią nie zasługują.

Warszawa dnia 21 maja 1842

Josef Wtarski

W miłości jest się jak płomień,
namy uwolimy, przekleństwa, strach,
chłód i mękę. ....

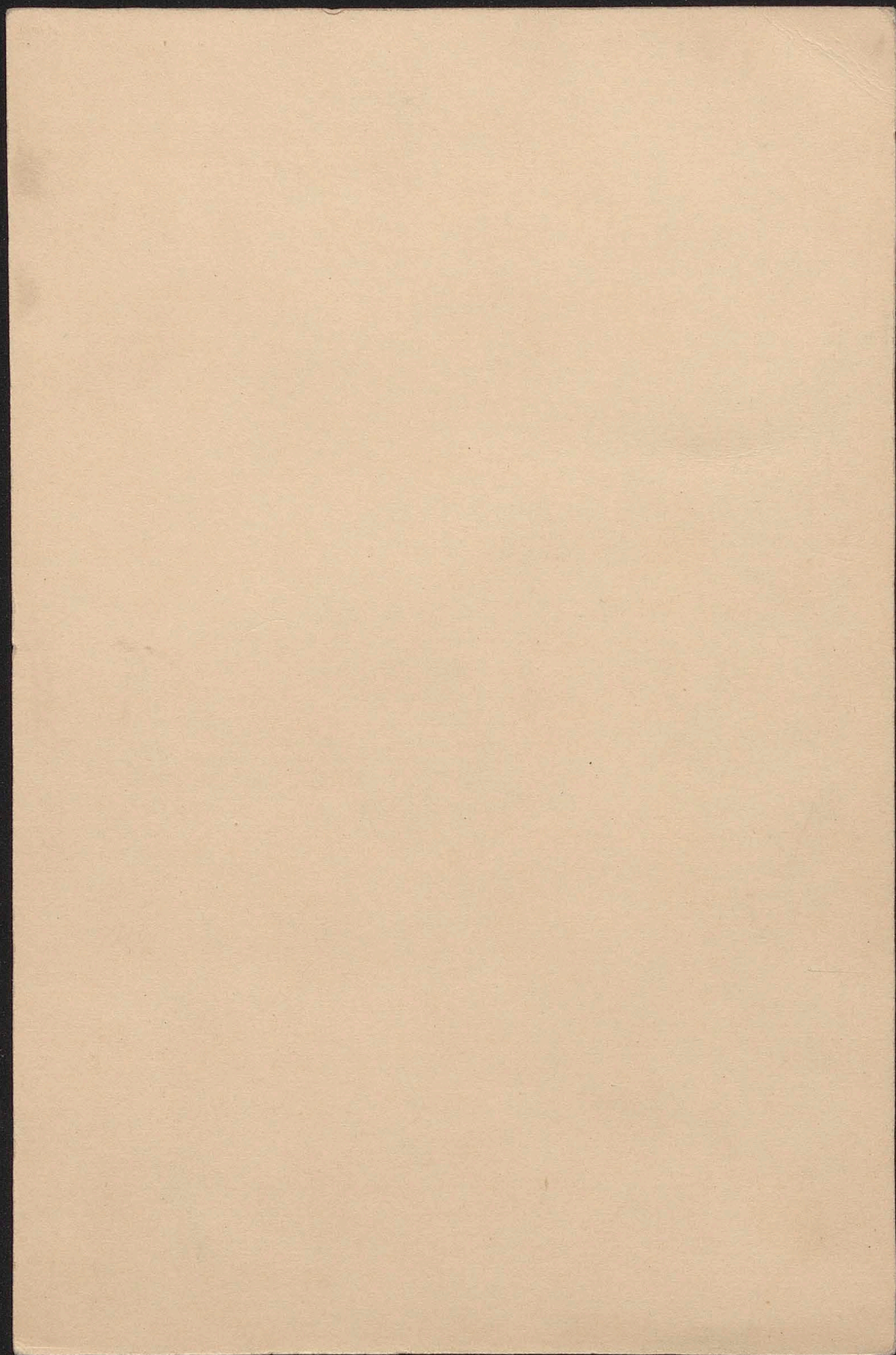
W jej nieścisłości jest się jak płomień,
kiedy po uśmiechu spala świat. ....

Przeżyciem w miłości jest odra-
żenie, zawód i gorzka...

Wówczas pragnienie i posiadanie.
Tylko w pragnieniu jest miłości
wzrost. Posiadać - męczy umiemy.

Warszawa 2/4 1900 *A.K. Lewanowski*

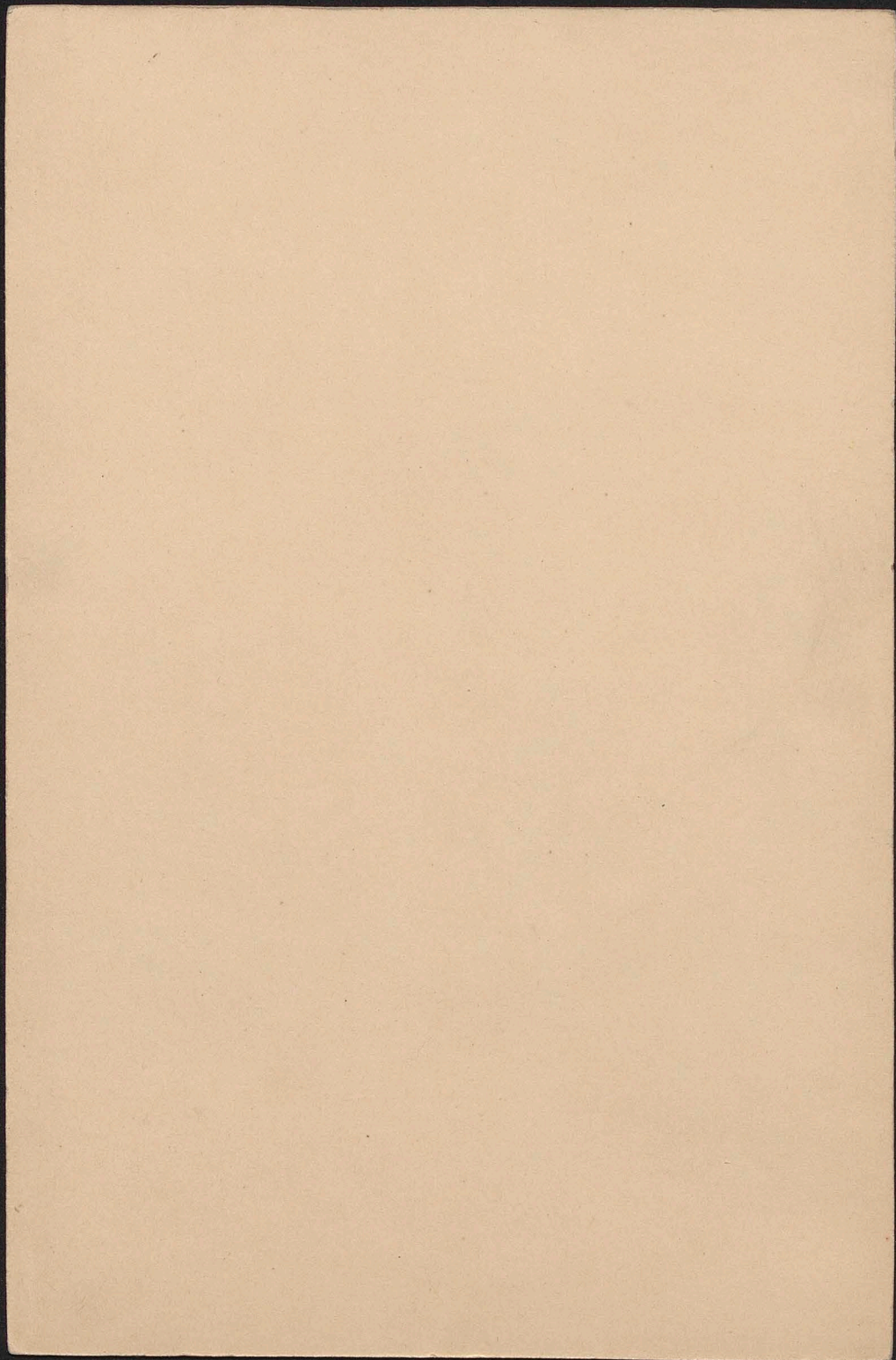

Szczęście jak cień przechodzi..... to losów osnowa.
 Są jednakże i kwiaty w tej' dolinie też.
 Niechże ścieła, Twoja droga, o Kwiaciarsko słowa!
 Obyś jeszcze znalazła Pięciolistny bez!....

Deotyma.

Warszawa.
 10/V 1897.

4
 Zarverowany o na-
 pisanie w albumie
 Szanownej Pani, kilku
 faktów jakiejś melodyi
 dla przyczynienia się
 chci w chwili w naszym
 dniu 22 maja, między
 Szeptem tego nie może,
 a do z przychyty:

Trojęciem, autogra-
 fistów - spiewaków
 jest poddawanie obcych
 melodyj w różnych do-
 nach //, tempach opatro-
 nych tychże podpisem -
 ma to niejako wygląd,
 jakoby ci byli twórcami
 tych melodyj, na to
 zdobyć się nie może,
 docierając będą wykolony
 różnych melodyj w pro-
 różnych tonach, tempach
 formacji są między in-
 cechy mogą spiewać a
 raczej "niej" interpretacji.

jest wsiem tempo
rubato!

Ta Braderi kodeksen
(autorowi i kompozytorowi) nie
porowidziawa, jest mi
dowolony — wiec
z czystem sumieniem
paciutaj;

z powidziawo po
wesaniem

[Signature]
H. M. M. M.

[Signature]

h. 21 92. —
5

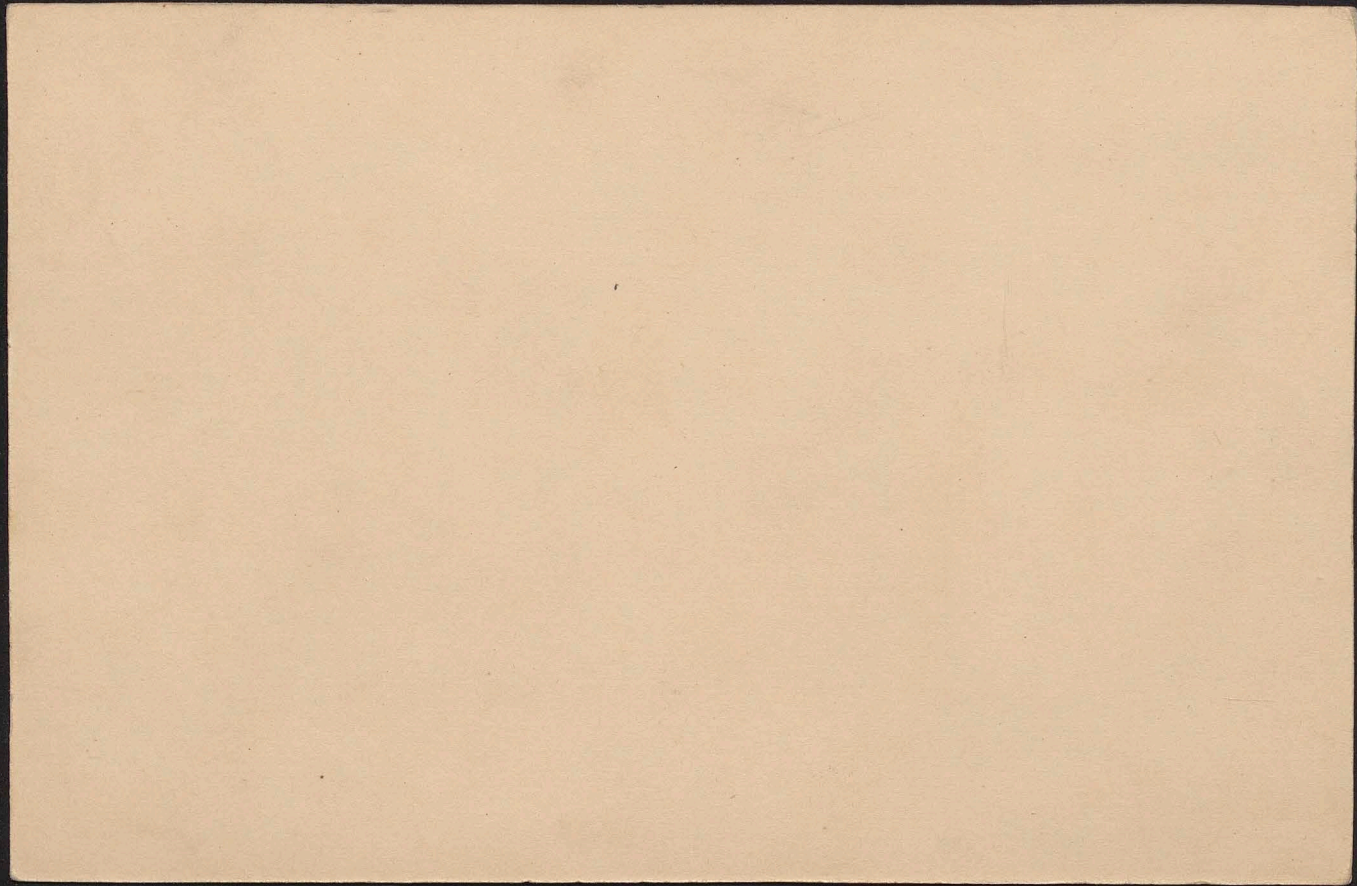
Wymagaj' wiele od siebie, jak najmniej od Drugich
- jest jedyną z tajemnic sroga'cia.

J. Korowicz

Warsawa

17/592

Dieci anni di dura prigionia, che mi privava
della dolce libertà e di ogni conforto divino ed
umano non semarono in me l'affetto per
l'Africa infelice, che anzi faccio i più fervidi
voti, perchè la civiltà cristiana rialzi presto
i poveri Neri dal loro miserimo stato.

Don Giuseppe Chruwaler
M. A. S.

Gjuzic Chruwaler byt 10 lat wjezinnim

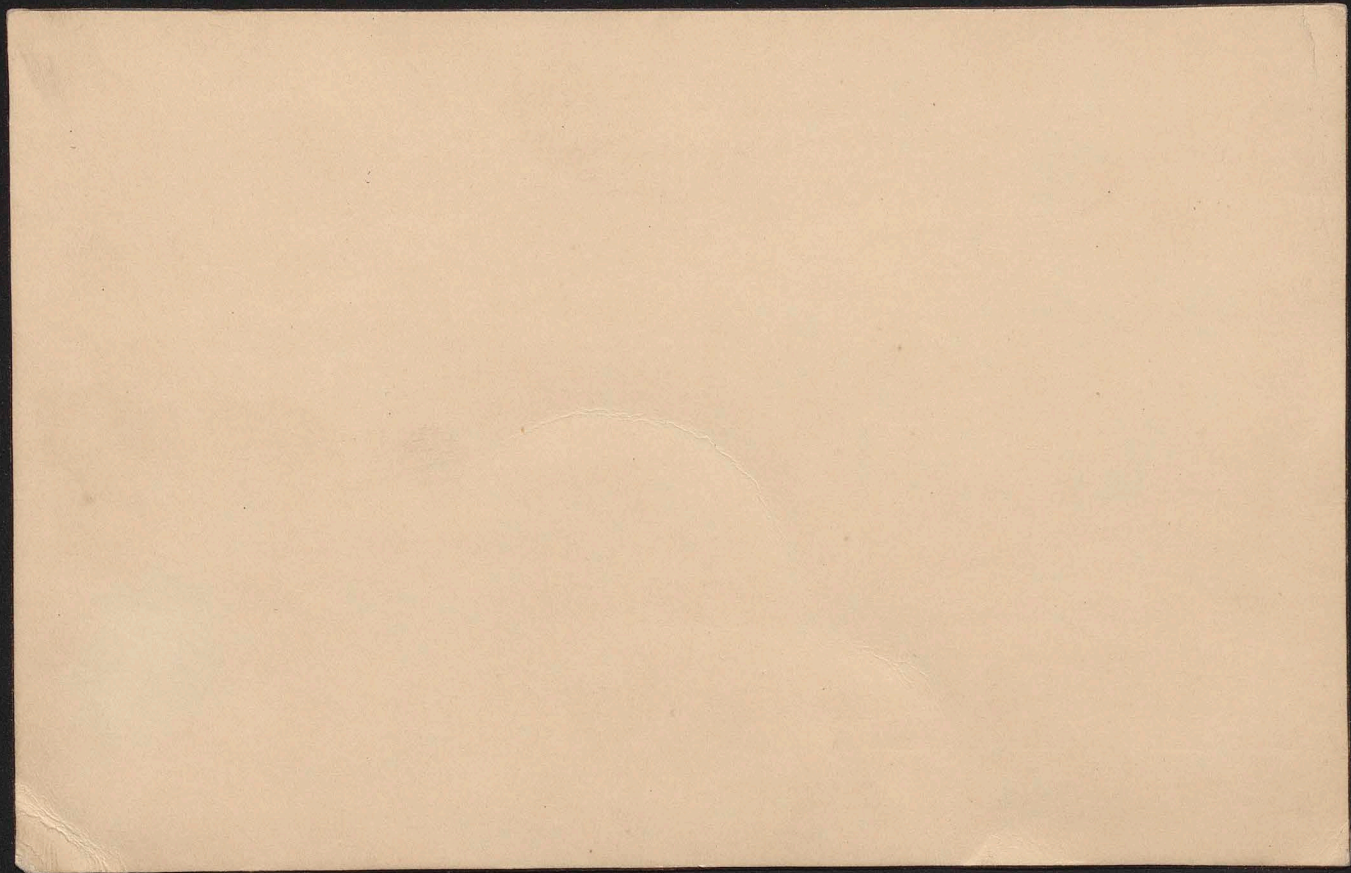
u Lcedanie Mahdiego ad którejgo uciekat

po dsteperu pier pustynia do terenow egipskich wjezinnicy perer sadawone mu mepi.

Kair, 12. XII. 92.

S. S. R.

Czwiek ma trzy balsamy na teny ptasz
Sycie kadawane: patnie, pany i ciery.

J. Oleszowska

21 Maja
1872 r.

Rkp. B.J. Akc. 224/54.

= 9911 III

16.
НАКРА ДЕМ НАРСТАВСКІЕ) SZKORYZTKA PIERNYCH
ДОЗВОЛѢНО КЪЕМЪ ПОЛО. RYS. T. PRUSZKOWSKI.

~~702~~
702

4-8

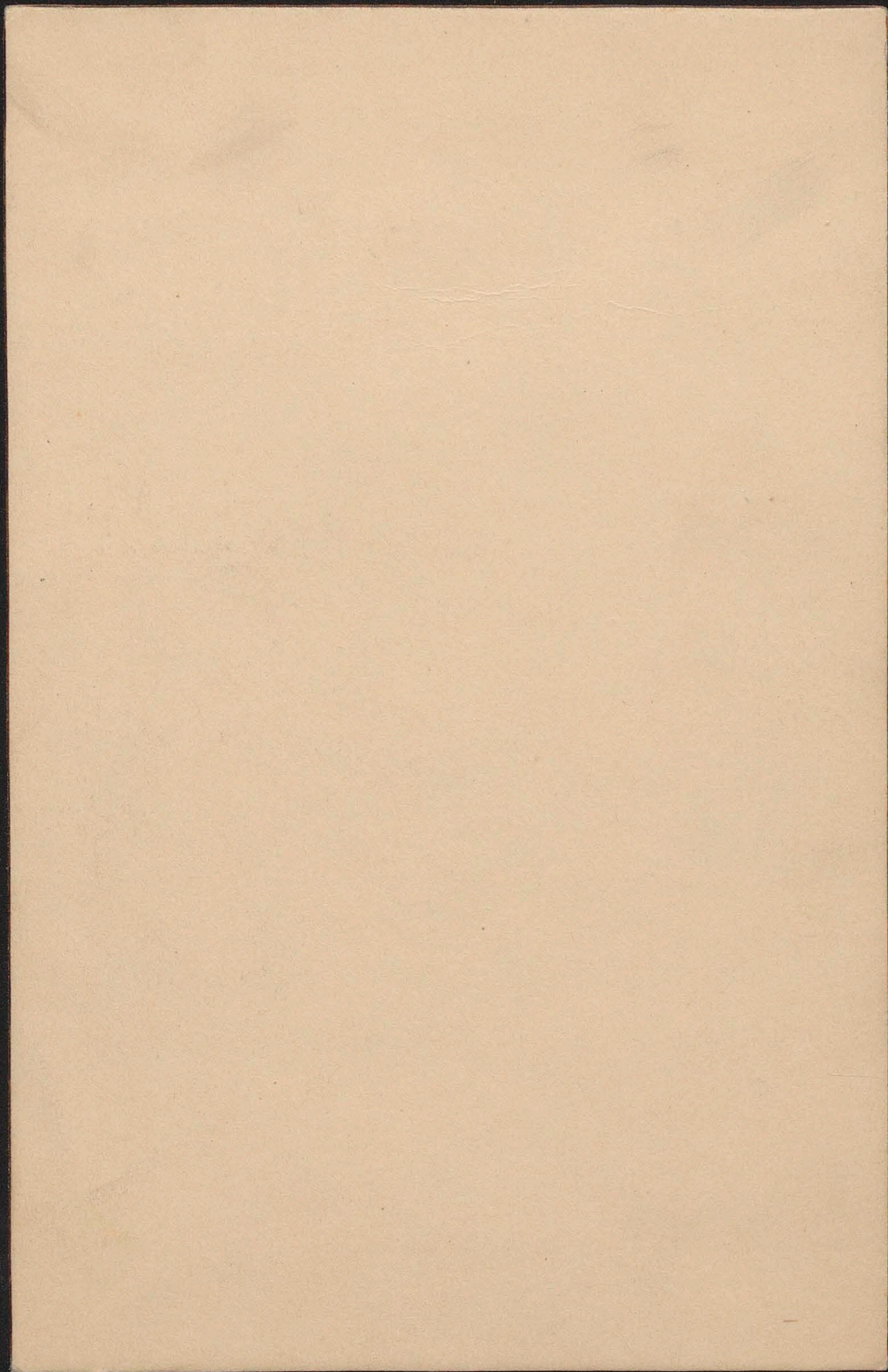
Zycie płami obfitych plonów hte.
 rachich na obczyńie; nie tylko
 jednakże hto're tworzą oloczenie i
 obecne skosunki, ale takich hto'
 re natknęła kęchuota za kra-
 jem ojczyzynom. Z oddalenia ludzie
 i wery wydają nam się lepsze-
 mi, ryszują nawet na wyra-
 zności wysunhu; barwach, a
 co najwaznijera mają one nie
 spomytę się, bo je miłosi pro-
 wotada do życia.

Czyż nie tak powstady pro-
 wie woryshie arcydzieła?

Wincenty Papacki

Warszawa 22/5/92.

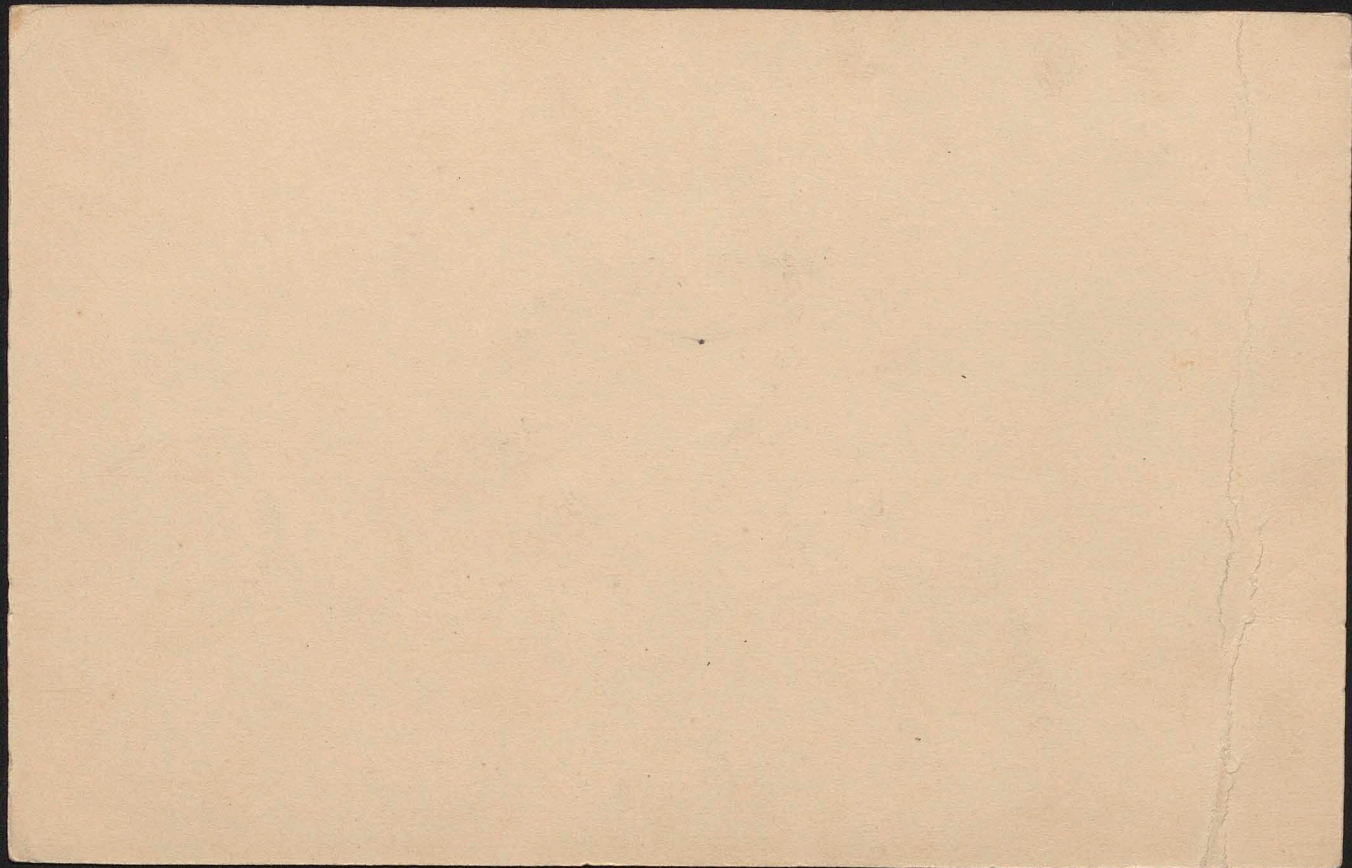

Afryka jest jak rzymska fontanna Trevi, z której,
jeśli kto raz napije się wody, ten pięty $\frac{1}{3}$ kmi, póki
nie napije się raz drugi. —

Henryk Sienkiewicz

Kraków 21 Maja 1892.

G. H. Ross

W. D. K. i San Remo.

Rzeczony wzmianowany S. J. Karwowski
starym od Dra. Gynowski

w San Remo 19. Paźd. 1888 przez Kąjote

S. S. R. (Stefan Szafer
Rogowski)

2697

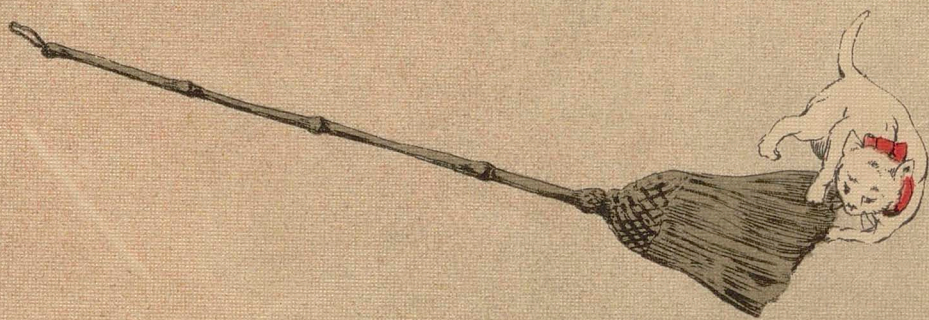

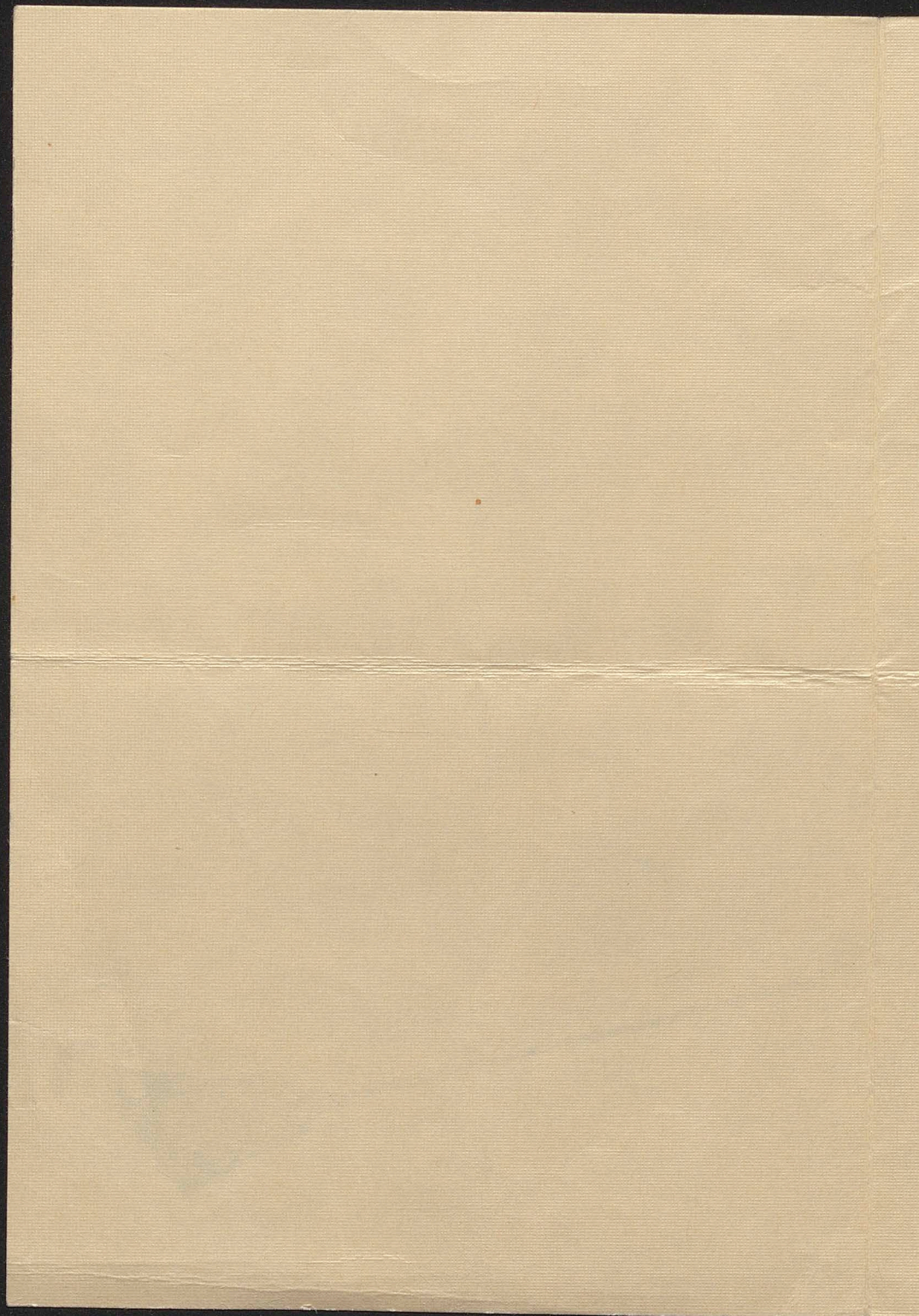

13.5

Pamiętasz?

Następnego już wieczora iżnia pona
 A pamiętasz Ty prezentacji naszej siostrze?
 Ten pierwszy raz bez jutra i bez wczoraj?
 Pamiętasz Ty! Pamiętasz Ty koncert?

Pamiętasz Ty te śluzie, ciałe moce?
 Pamiętasz Ty te jesieni za Alfarni?
 Jak tam dacie wicha i moare już tamże
 A budzie spier... a my - cze wamy serce?

Justoje blosk, faeety z dusei rokwistea
 Jotoci w niomb dozesnie, wogine crote...
 W nadziernski tot ubiera szajolta byta
 J wota "ryj" i "kockaj"! kockaj" wota.

Pamiętasz Ty te śluzie srozesie chwili?

Skonieczysz się, w wieczności serc zollęta?
Pamiętasz Ty, jak myśmy je przyjęli?
Pamiętasz Ty? pamiętasz Ty Sorrento?

Helaj

Ścisła to była i gładka 1904 r. a gładka
rodzajem wierszem językiem De la Roche

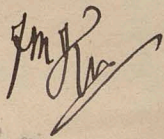
d 22-V-96.

Piżna Helena - cudownej ledy
 I natchnieni fabryczn dziecię -
 dubiła censem, trozka, wickiedy...
 Sensualizmu swai kusiecie.

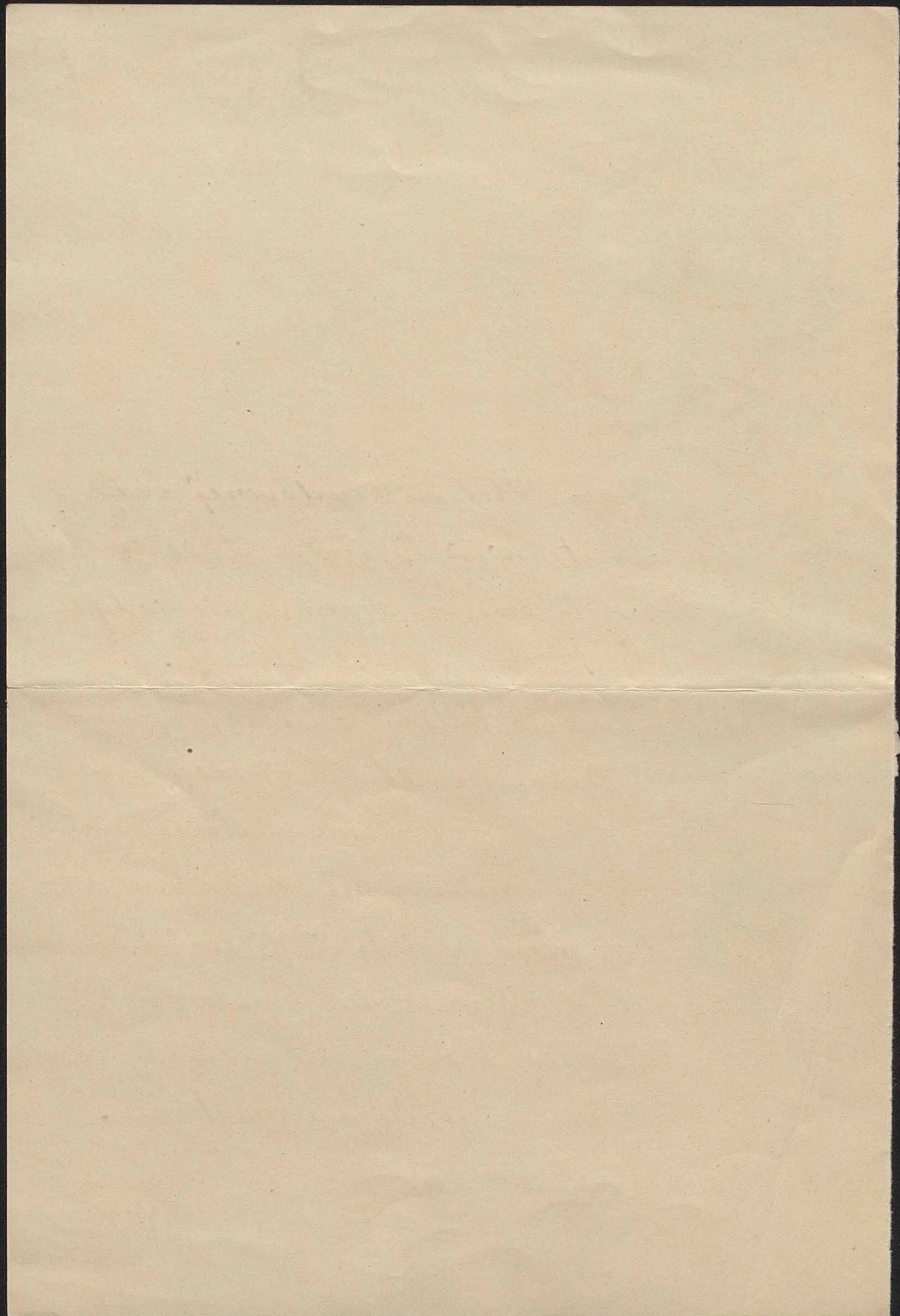
Święte Heleny - szwedki, rymianki,
 Panny, rozwódki, czy wdowy,
 Kłóndy na własne ciało wlosianki,
 Na mężkie duże szowy.

Coż mam powiednieć piżnej Hajoie
 Niród powinnowani potopu?
 Oto hołd składam kastownij enoie,
 Wraz... z życzeniami utlopa.

Kaminski

Różne rzeczy mógł poeta

Widzi, gdy na Parnas rusza,

Ależ zawrze u kobiety

Chce... dramatycznego kapeluszka.

A u damy podedrzwianiu

Na krzeselku, wśród odzieży,

Na spódniczce... Czy wzrok mamie?

Co? Kapelusz mężki leży.

Czy to majaczenie wiezure?

Czy potwarczy sen niegodny?

Czy mi w oczach niemno jezure?

Nie. Kapelusz mężki, modny,

Zapylony, i rdny szrotki,...

W kurątarsz jmi posunek..

Stychaj remesy i szrotki,

A on sterczy wśród falbanek.

Niemy świadku silnych wrażeń!

Czyżki głów, dobierz, czyżki?

I na skutek błędnych zdoszeń,

Prze u śmiechówi spłaci szujż?

A w pokoju cisno, głucho...
Dziwna, dziwna to przygoda...
Zbłąkany serce zawieruszone
Któż skuteczna pomoc poda?

„Milezcie!” Ciota z prawdą w spóźnie
Przekwie — „Nie ma tu sorpacy —
„Ten kapelusz jeden z gracy
„porostawil po stukucie.”

Z cyklu pieśni patriarchalnych.
List męża

złożony na toaletce żony mającej wrócić późno
 z przoznego sautu, od którego się mąż wymówił.

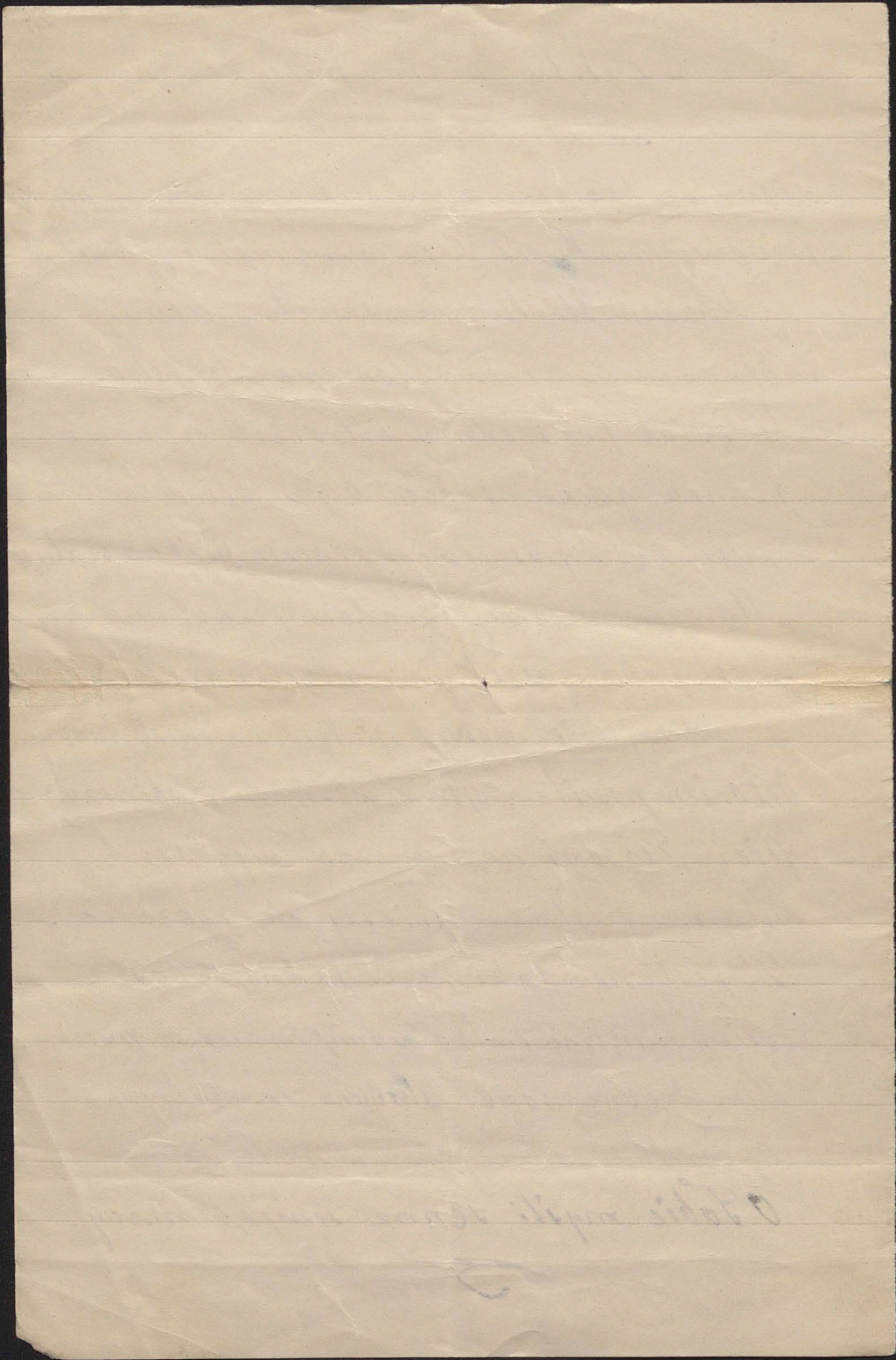
Z krainy flirtu, ze świata uludy
 Wracasz by ogrzać domowe ognisko.
 Tu świat powszedni - i troiki - i nudy.
 Jednak gorące serce bije blisko.

Widzę. Z pospiechem zrucasz piękne szaty,
 Na marmurowej składasz je kolumnie,
 Wnet pęka gorset jak więziennne kraty
 I... dwaj więźniowie patrzą na świat dumnie.
 Kto ich powita? Kto w wdzięcznej ofierze
 Pieśni Erosowi na ich cześć wygłosi?
 Kto im swobodę ucierny się szczerze?
 O! jest mąż taki - i o jedno prosi:

Nim wdzięczne ciałko w miłym zbierzysz puszkę,
 Nim drobne nóżki skryjesz za kotarsy,
 Wpierw obudź tego, co w poblizkiem łóżku
 O Tobie myśli senne snujące masy.

B

Kto do boży wyrywa niak staje na ciele,
 do myślenia - niak męstwa gorla, sprawa cary,
 ja moje storo niak, niak przyjaźni
 Niemców, niakici petna, zniakni gwara. -
 opowadam wdrage, polski; dusy męski
 I masu kłysi wdrage - ab te same kłysi,
 Kres przelewa, krajnie i try, państwoenne,
 I nose przedumane, promre berseune.
 Na rozmyślad, pal wolno niakni zdobywa,
 Moore tes, które z oym malet, polski; splywa.
 A jeli w mojej piciu wdrage tak nie blywa,
 Niakni przepadnie i niakni ja, Amiel praoty
 kwiacy.

Bo cywa mi swieci niakni moim calem,
 Ideal moji, ab, z moim, niakni idealom,
 Z swiata para swiat, prajit, pison, zyr, niakni,
 Te ces, prajit, abakni, niakni rownie standardy,
 Te wolno, niakni, swie, oday, swa, prava,
 I niakni, niakni, niakni, niakni, niakni, niakni;
 Niakni, niakni, niakni, niakni, niakni, niakni,
 Jak, niakni, niakni, niakni, niakni, niakni,
 Niakni, niakni, niakni, niakni, niakni, niakni,
 Niakni - niakni, niakni, niakni, niakni, niakni,
 niakni, niakni.

Samoctwem, niakni, niakni, niakni, niakni,
 Te, niakni, niakni, niakni, niakni, niakni,
 niakni.

A daleka miie dochodzą swąprowi głucho
szumy,

Obelgi, obojętności, chłosta mojej durny.
Mniej to, niż najspierze młodzi polskiej imiana,
Kłamstwo - sporne młodziem nakt.
Wprobach nieprorokant.

Tak by myślim, tak myśli: i ~~tak~~ jednakże żyje,
le nieguc sydu, mechora, durny swej nie kryje.

Cześć tobie polska młodzi - wam Dzieci posuszien -
W naszej prersi nieprajdzie Amuzjonia wiechejnia.
Ty na usłochi Chruszizjanska przed Diką Jatrepa
Nie przyrodicwan, biesilnych polubnikow Kapry.
A odduczasz skliwoni durnej prersni nakt,
W ~~człowiek~~ krowawych krowach znajdujesz
prawo nie polubnik.

Waste dzieci, dziecia, za nie wają zgony,
Spierze, jak woslinnami młodzi Maj zielony
Pod kate barbarzyńców nie dla prozmy stary;
Chwała wam polskimi dzieci woslinnami woslinny,
Wie nad wami ta spada wyjści nad niebole,
Wam gwiandy blask roztania na poblakum
woli -

Nad tymi słowami letna poddała się okryci,
 Ciężką boleścią, ciężko i wrzgał się
 Na krosliwską, to ciernie patrzy, a wdany
 Rozgniewie polski, ciężka jako demora usady.

Klania wzorną poddała, kwappina rozgona,
 a męstwo życia krosli, podają wydatne...
 i 'sprawna natchnione i try nieczynne,
 Jaki spojrzenie i przebac" mitoserna prona-
 My tam ucisnieni - na wiek was Bog sędzi,
 Ciężki pomaga wjawa gdy tam brach mądrzi,
 Jednym on loty podat i cnoty gołpi,
 Drugim wjawa skrytoń krosli wiek wsi.
 a wpolalen on czasem krosli oboje,
 Nad wami męstwo i sływa try nazi:

Wasmoro mąstwo nazi w łobu wzornie żyje
 Gdy wiatraly upada przed Laroo poty.
 Wchodzi wsiły gdzie jego spęta nie doty.
 Ty z usnieniem wolańi woadym, mi zuzyczo,
 Tu nie ginię i krosli, poty wieje krosli.
 Jak stonice - ~~de~~ jej męstwo by to to przedniai,
 Tu jak drici wsiły przybwa ta wsiły drubem swoim,
 Pod proporem wolańi wsiły wsiły krosli.

Le av proposee d'etre misse i mevrastu,
L'primis tale e' calomna tea vick d'invastu,
vajoynna nula vovata estego marye,

Ca trami Noag

vy melokievij d'eti i d'iviu.

Nub sydis barbaruna vovoini vov
kolep,

Spolnye noy melnie

Caro too e' chovij.

T. Luvsky

J. Penatonier.

Le Bonheur.

Dyble.

Nous te trouvâmes, ô bonheur,
Un soir, sur le bord de la route;
Près d'une touffe d'herbe en fleur.
Où tu nous attendais sans doute.

En fraîche robe de printemps,
Chapeau de paille aux rubans roses,
Je te rencontrai dans les champs,
Cueillant les fleurs à peine écloses.

Le soleil, montant dans l'azur,
L'inondait d'un flot de lumière:
Ses grands yeux, au regard si sour,
Se tenaient fixés vers la terre.

À droite étaient les bois ombreux,
À gauche coulait la rivière:
Nous n'osions parler tous les deux,
Mais nos yeux ne pouvaient se taire.

Elle vint au devant de moi
Et me saluant d'un sourire:
" Je cherche, ami, devinez quoi?
me dit-elle, je n'ose dire... "

Je cherche un certain talisman
Introuvable, un vrai phénomène.
Que l'on appelle un trèfle blanc;
Mais, hélas! j'en suis pour ma peine!

Il a quatre feuilles, dit-on,
Et croît au hasard sur la terre
" Bonheur " est son joli surnom:
Il vit dans l'ombre et solitaire.

Certe on le trouve quelque fois,
Mais quel usage en voit-on faire...
Les uns l'effeuillent sous leurs doigts
Et l'éparpillent sur la terre.

D'autres le cachent aussitôt
Entre les lourds feuilletés d'un livre,
Et là, ce précieux dépôt
Se dessèche et cesse de vivre.

Car il y a de telles gens
Qui se figurent qu'on est sage
De conserver ce dont le temps
Veut que l'on fasse un prompt usage.

Où! s'il me tombait sous la main
Ce méchant bonheur qui m'évite,
Sur ses feuilles, le lendemain,
Serait toute ma vie écrite... 11

Et l'enfant d'un geste boudoir
Sur le gazon jeta sa gerbe. —

11 Cherchons ensemble, mon cher cœur, 11
Lui dis-je en l'attirant sur l'herbe.

Pour trouver le bonheur, vois-tu,
Il faut un compagnon de route;
Sans lui tout trèfle est sans vertu:
Le bonheur est l'amour sans doute.

Comme toi depuis le matin
Je cours les champs et la prairie
J'allais m'en retourner chagrin
Quand je te vis, ô ma chérie!

Tiens te reposer un moment
Effeuillons une marguerite
Elle dira certainement
Que je t'adore, ma petite.

Nous nous assîmes tous les deux
Au pied d'un saule dont les branches
Nous recouvrait du voile ombreux
De ses feuilles vertes et blanches.

Dans les herbes l'on entendait
 Du guillon la chanson étrange,
 L'abeille en silence glanait
 Le suc des fleurs et la mésange (sikora)

2 (Allait, venait, toute inquiète

1 Sur nos têtes, dans les rameaux,
 De voir des visages nouveaux
 Troubler la paix de sa retraite

Une brise au souffle léger
 Nous caressait de son haleine,
 J'écoutais et n'osais bouger :
 Un hymne remplissait la plaine .

Elle dévota son chapeau,
 Le jeta dans l'herbe fleurie
 Et sur les plis de mon manteau
 Reposait sa tête jolie .

Ses cheveux épais et dorés
 Brisant une trop frêle entrave
 Encadraient ses traits adorés
 A l'ovale chaste et grave .

© Souvenir candide et pur !
 Fère que j'eroque à toute heure,
 Rêve d'or, de rose et d'azur,
 Restiens encore et que je meure !

Qu'êtes-vous, insipides jours,
 Nuits sans fin comme les journées,
 Que l'on voit renaitre toujours,
 Entraînant le fardeau des années ?

Qu'êtes-vous, stupides folaisies
 Des âmes étroites, bornées,
 Amours venales et sans desirs
 De nos boîteuses destinées ?

Et qu'est bon quand on a vécu
 Ne fût-ce qu'une heure béni'e
 Et que le cœur est convaincu
 Que c'est l'unique de la vie ...

O qui bon lui survisse enco
Et ne pas s'éteindre avec elle ?
Si radieux serait l'esor
De l'âme à la vie éternelle !

Déjà de son disque d'argent
La lune pâle et transparente
Perçait l'arc du firmament.
La nuit mystérieuse et lente

Aux limites de l'horizon
Descendait, semant des étoiles
Et sur le ciel en fusion
Lair s'ant flotter ses premiers voiles.

Nous nous levâmes tout rêveurs
Et cueillant un rameau du saule
Ou s'étaient mis nos deux cœurs
Nous ne dûmes qu'une parole :

" Déjà !... - Le rêve était fini.
Demain séparés l'un de l'autre...
Emus d'un regret infini,
Oh ! quelle angoisse fut la nôtre !

Nous nous jetâmes en pleurant
Dans une touffe et folle étreinte
La nuit venait. - En ce moment
L'Angelus, nous jeta sa plainte

Son écho vibra jusqu'à nous
Nous inséstant à la prière ;
L'enfant vint tomber à genoux :
Des larmes mouillaient sa poitrine...

Elle priait et ses beaux yeux,
Tout remplis d'une extase étrange
Avaient ce quelque chose en eux
De suave, qui tient de l'ange.

Et quatre feuilles s'avait !
Vois-tu, poëte, alors lui dis-je ;
A son temps le bonheur paraît,
Mais l'amour seul fait ce prodige.

Quand nous reprîmes le chemin
Qui conduit tout droit au village,
Depuis longtemps la voix d'airain
S'était tue et dans le feuillage

Déjà tous les oiseaux dormaient.
C'était une tiède soirée
Que mille étoiles éclairaient
Du haut de la voûte éthérée.

Devant nous, s'éclairait nos pas,
Voltigeait une luciole
Que l'on eut forcé en ses ébats
Pour une étincelle qui vole.

Mais tout à coup le fohare ailé
Disparut dans une lueur éteinte ;
Et tous deux, le cœur désolé
D'avoir perdu notre lanterne,

Nous passâmes outre, quand soudain
Nous vîmes sa douce lumière
Qui brillait au bord du chemin,
Comme un diamant sur la terre.

" Ami, me dit alors l'enfant,
Il me vient une fantaisie,
Aporte-moi ce ver-luisant
Avec la fleur qu'il a choisie.

D'un bord je fus près du chemin
Et, m'approchant avec prudence,
De la folante, aussitôt ma main
Cueillit la tige sans défense.

Mais, ô surprise ! - en la voyant
Nous jetâmes un cri de joie
La folante était un trèfle blanc...
Dieu l'avait mis sur notre voie.

Spring
Craon, juillet 1880.

O vingt ans !

O vingt ans que ne fait-on pas !
 Un jour vaut un siècle de vie :
 O vingt ans qui ne tend les bras
 A quelque sublime utopie !

O vingt ans on ouvre son cœur
 Comme sa bourse à fait vent prendre
 O vingt ans on croit au bonheur
 Et l'on en a même, à revendre !

Mais à trente l'illusion
 Dissipée qu'un voile se déchire :
 L'homme s'éveille... et la raison
 Fait fondre ses ailes de cire !

Cracovie, 1886..

Les Nébulles.

reminiſcence d'Asnyr.

Semés dans l'infini des mondes,
 De l'éther fleurons vaporeux ;
 Ils flottent comme au gré des ondes.
 Se fondant en corps nébuleux.

Et vers les astres, dans l'espace,
Où l'Zodiaque éblouissant ;
Une éternelle main les chasse,
A l'avenir les appelant.

Dans l'air ces atomes voltigent
Ainsi qu'un lumineux essaim...
Et tous dans la nuit se dirigent
Vers l'axe inconnu du Destin.

Où vont-ils ? Qui donc les attire
Vers ce but qu'ils doivent un jour
Atteindre, afin de pouvoir luire
Comme tant d'autres — à leur tour !

Où près de milliers d'ans de lutte,
D'efforts constants et de revers ;
Esujoints renaissant de leur chute,
Et gravitant dans l'univers

L'un dans l'autre fondant leur vie,
Et se perdant dans l'unité ;
Leur grand corps aura nom : patrie
Et leur lieu : „ La Liberté“.

Craucie, novembre, 1880.

De mon coin.

Qu'on est heureux d'avoir un coin
Où l'on peut rêver à son aise,
Tout seul — et délivré du soin
D'une société qui pèse.

Où la solitude a du bon,
Car ceux qu'on nomme nos semblables,
Ont toujours le singulier don
D'être à la longue insupportables.

De tous ces êtres singuliers
Dont est faite l'espèce humaine,
En est-il deux, sur des milliers,
Qui d'être aimés valent la peine ?

Les uns, flatteurs intéressés
Vous font leurs offres de service
Et sont d'autant plus empressés
Qu'ils espèrent de bénéficier.

Les autres, fâts et vaniteux,
Dès qu'un richard ou quelque comte,
Les reçoit ou cause avec eux,
De vous connaître ont presque honte.

Et puis viennent les gens importuns,
Véritables monches du coche.
C'est assésant de lieux communs
L'infortuné qui les approche.

Et ceux qu'on nomme « les amis »,
Parasites que chacun traîne
Tant que le sort nous est soumis
Et qu'on ne perd que dans la peine.

Et que dire aussi de l'amour ?...

Qu'est-ce au jourd'hui qu'un veuf de femme :
Un trésor qu'on perd ~~un beau~~ jour,
Et que personne ne réclame !

Les bas, plus l'on réfléchit,
Plus l'on hait, plus le monde est drôle ;
Seul l'imbecilité a du crédit
Du pôle nord à l'autre pôle.

Le pavé gagne le trottoir,
Les laquais deviennent nos maîtres ;
Les doigts remplacent le mouchoir.
Progrès, — Sublime loi des êtres !

Il fait bon de rire à présent.
L'aimable force que la vie est
Où l'on joue aussi gravement
Quoique de rire on ait envie !

Depuis les petits jusqu'aux grands,
Chacun prend au sérieux son rôle :
Jeunes vieillards et vieux enfants :
Chacun pose et rien n'est plus drôle !

« Humanité, patrie et Dieu, »
Inscrit chacun sur sa devise
Et l'on s'extermine en tout lieu
Sans en éprouver de surprise.

De près vraiment, comme de loin,
Le monde est un triste spectacle.
Il vaut mieux rester dans son coin
Puis qu'on ne fait plus de miracles.

Craonne. Janvier, 1882.

Pisen.

Deva.

Ojasmeky sy mne
shárandu An temrou:
Cim to jeod, je keskeró
vande chodi se mnou?

Nekteri mne vice
Kratookvilne veci,
srdece sebou bije,
jako ptáče v koci.

Rada bych videl cely
obletelo kolem,
nad mořem i slanou
nad městem i polem.

Ach! jiz vim, co šelatt
ondy mi se zdálo,
jak bych mohlá mít
kone, jakech málo.

Jakkého by jiste
zaridel ni mrohy:
K vjehrdniho vetru
ufantám m rohy.

K mořste' peny hrón,
z dlyšavie sam oei,
rozny pohyblive -
štarsten, kdo nán švov!

2 lesku, jimuz hvora
viti vřemu vetu,
na konika sveho
ohládku si spletu.

Sejmu čtyry hvězdy
kozelnymi slovy,
butoz po čas jizdy
sloužit je podkory.

Čábrak na něj vložim
z mžového svitu,
na cestu si prosím
projekt je blankytnu.

Nětrebo mne mycht
na prut, na ostruhy,
sam on let' k nebí
jako záduj' družky!

Nomila to nesnáz
ko počátku povsti:-
na bijného kone
neže losedností.

Pozinku, co počnu?
Kady sobe rovim;
Kto mi dopomáže,
radlovost m zjavim.

Hlas.

Menohu ti, děvo,
pomoci v tve snaze,
přece víš, že jsi
slovo tu vystráž.

Kdo chce v tomto letě
vsednout na konika,
musí mít napřesť
vého společníka.

Seznáš se koniku
zvrstosené zvěře,
chce se mu jen s ^{světem}
létat po všem světě.

Něco vyvětluje,
něčím propovíká:
lásko bys v básních,
ve živote židka.

Po letech.

Pováli jsme rlni řeči
výdřky a znova,
libáním jsme proplétali
výdechy a slova.

Strekli nás, by nepromluvil
nikdo z nás: "Věv mi!"
Mnohdy krátě, jako es glost
zavozli světemi.

Přijel lásky nebyl na nás
při dobré vůli,
nejedno nám slovo "láška"
přebíhal v puli.

Nejvíce jsme vyhybali
jejímu strýci,
co nás ker se nasuzoval,
romožno říci.

Čas seak stoučil také naše
zblonharon nuku,
Sali jsme si na dosmrť
učinka v pulu.

Věrně jsi se vyplnils
někdejší sloho!
Můžeme št' byti, ovni,
po vůli sloho.

Na skruce srdce.
bolesti písní.

O přítel, kterým bluze stojím,
nejedem se pláva,
či to leží v rucei mojí
ocel, led neb lava?

Dostí slovo jsem to Kryla,
keď to rebnu, směle,
že jsem divo pohřšila
svého srdce v těle.

Uteb jsem je ... již jen troška
od ztráty se chrání,
hrud' má' jest jak temná kobka
s lampou vzpomínání.

Taký' oheň bledým byvá,
jiných' nezapřeje,
zůstávají' bez maliva,
zbyly' bez radže.

Warszawa, d. 5. Lipca 1906.

Józef Polczyński

Ciechanów -

Adwokat Prysięgly

Czywaniska 5.

—o—

Toast

wygłoszony w Maju 1889. w Czechochowie.

Do Lutni Warszawskiej.

Fama głosi przed światem, jako
w CzechochowieRymarzy i dawnych orasów
miasto rozstawili;Z tradycyi więc wypadła, bym
w przyszłą chwilę;Rymani wśm ugotują przed nami
ponowie.Będzie jednak w rękach dymni
w górze Matki, Koszki;Ze wściekłości rzyt słychy, bo
on czechochowski!

Długo w tej ziemi nie gada szalona
Która dzieci u matki ich łona,
Aż będą przypita i gmacz naradony
Kunęć wśród swarów.

Do nowiej budowy
Rychto się więzi skępta i pracownicy.
Grebali w rękawach: nie po prądnię
Bo pod garami skulona i smętna

Kryła się piosenka i nieważna i piękna
Piosenka ojęzyczna, cudem ocalona,
Kryła się w ryliszerach, jak iskielka matki -
Włodowianin podzieli, ogrozi
Przy sercu wstasnem, a budowa dalej
Rozta przy pieśni, i pieśń tej odyta,
O tuche, miłości i zgoda, srebrzita.
Niesnaski, swacy sonet przy pieśni sarkty
Widok raiete był wcale nie raiety,
Gdy spierue dotąd głony się elewały
W jeden chór zgodny, wzniosły i wspaniały
I dotąd miłości, braterstwo i zgoda
Kwitły w tej ziemi a przy nich pieśń młoda
Tak ~~jak~~ się wzmocniła, wyrosta, zamężniata
Ze jui kaptanów i mistrzów rystata!
O pieśni polska! Dziś jui torebemiewar
Echem potężnem i w świat się rozlewar.
Dziś plyniesz fala i radna cę sła
Nie wstrzymaj w locie, bądiesz wiednie żyła.
Myśl swoich synów poniesiesz w przestrona
Ze odrodzenia zabłyśnie nam zoda,
Ze kłiska przyrloń tę nadziej żyćci,
Gdy w Sydenusów zmienisz się Lutniści!

"Hajocie"

na pamiątkę wspólnego pobytu w Cichociemni
napisał

$\frac{1}{2}$ czyński

Ex-rymarz cytochowski.

1.

Sag! darf ich dir nicht Rosen senden,
 Du kleine, süsse liebe Maid,
 Blutrote Rosen, dir zu schmücken
 Das duftig himmelblaue Kleid? -

Willst du Camélien lieber haben,
 So weiss wie Alabaster gar?
 Die schöne, stolze Blume würde
 Gar prächtig kleiden schwarzen Haar, -

Darf ich dir Walderdbeeren schicken,
 Die heute selbst ich dir gesucht?
 Schön dünkten mich die weissen Zähne -
 Gepaart der kleinen roten Frucht. -

Sprich darf ich dir nicht Küsse bringen?
 Mir deucht auf rosgen Lippen zart
 Würd gar so übel nicht erscheinen
 Der rauhe, struppge blonde Bart.

Darf ich vielleicht mein Herz dir schenken?
 Es will durchaus dein eigen sein,
 Und murrst wenn ich ihm widerspreche, -
 Und meinst du liessest es wohl ein.

Doch will du nichts von allen haben
 Und zürnst selbst über dies Gedicht;
 Ich darf dir doch wohl Blicke senden
 -Du kannst ja thun, als merkst du nichts. -

2

Bist du böse, kleines Liebchen,
 Dass ich dir solch Zeug geschrieben?
 Sieh' es werden alle Leute
 Thöricht, wenn sie sich verlieben.

Franz Schroder

August 1892

Hercules der Löwentöter,
Lernte Weiberröcke tragen;
Und was soll ich erst von Paris,
Jenem Oberthoren sagen?

Denk nur an den armen Asra,
An dem *Heinrich* Kunst sich übte!
War nicht dieser edle Jüngling
Thöricht als er sich verliebte?

Wusst vorher, er müsse sterben
Wenn das Herz ihm durchgegangen;
Und liess durch coquettes Blinzeln
Eines Königkinds sich fangen.-

Ist noch garnicht anders worden
In der tausend Jahre Lauf!
Hängen sich doch täglich Leute
Nur weil sie verliebt sind, auf.-

Sieh, solch eine Dummheit machen
Fällt mir auch im Traum nicht ein!
Aber Liebe! so ganz vernünftig
Kann ich eben auch nicht sein.-

Bin verliebt und eben darum,
Thöricht auch, wie Jedermann!
Sieh daher die dummen Verse
Als verliebtes Machwerk an!

Zürn dem nicht, der sie verbrochen,
Denke stets dran,-liebes Kind,
Dass seit vielen tausend Jahren
Die Verliebten thöricht sind.

3.

Ich danke dir für jeden Blick,
Den ich dir senden kann;
Drum wenn du merkst ich seh dich an,
Tritt nicht so schnell zurück!

Ich will dir ewig dankbar sein
Für jeden Augenblick!
Drum bitt ich dich, tritt nicht zurück!
-Die Bitte ist so klein!-

4.

Du kleiner Teufel lachst mich aus-
Und denkst das macht mir Kummer!
Irrtum! Ich habe dicke Haut
Und recht gesunden Schlummer.

Du kleine Hexe höhnt mich gar
Und meinst das macht mir Schmerzen!
Du irrst, ich weiss jedoch genau,
Du willst nur mit mir scherzen.-

Du bist zu nett! Dein lustger Spott
Kann mich nicht zornig machen.-
Es steht dir reizend zu Gesicht
Solch lustig spöttisch Lachen!- -

5.

Wenn du schon immer schaffen musst
Und immer fleissig sein,
Stell deinen Stuhl doch anders hin
Und richts so ein,
Dass ich dich dabei sehen kann.-
Bin immer so allein,-
Hab an nichts anderm Freude ja!
Richts doch so ein,
Dass ich die lieben Augen seh.-
Will auch ganz artig sein!-
Nur lass mich dir ins Antlitz schaun,
Geh! richt's so ein!-

Nur einmal sprich zu mir ein Wort!
Nur einmal lass dich sprechen!
Nur einmal drücken deine Hand!
Das ist doch kein Verbrechen!
Nur einmal lass die Lippen mich
Auf deine Lippen pressen!
Nur einmal lass mich selig sein
Und alles Leid vergessen!
Nur einmal bitte, lass mich dir
Tief in die Augen sehen!
Dann will ich wieder, wenn du's willst,
Artig nach Hause gehen.-

7.

Was Liebe nur verlangen kann,
Hast du mir nun gewährt,
Wir kosten wild in gier'ger Lust
Mehr, als ich je begehrt.-

Du hast gelöscht den heissen Brand
Du gabst mir meine Ruh!
Nun, da ich ganz gesättigt bin,
Ganz wunschlos,-forderst du!

Sieh Kind, das ist nicht recht von dir,
Ist thöricht, ist nicht klug!
Wenn man sich alles gab bereits,
Ist's mehr doch als genug!-

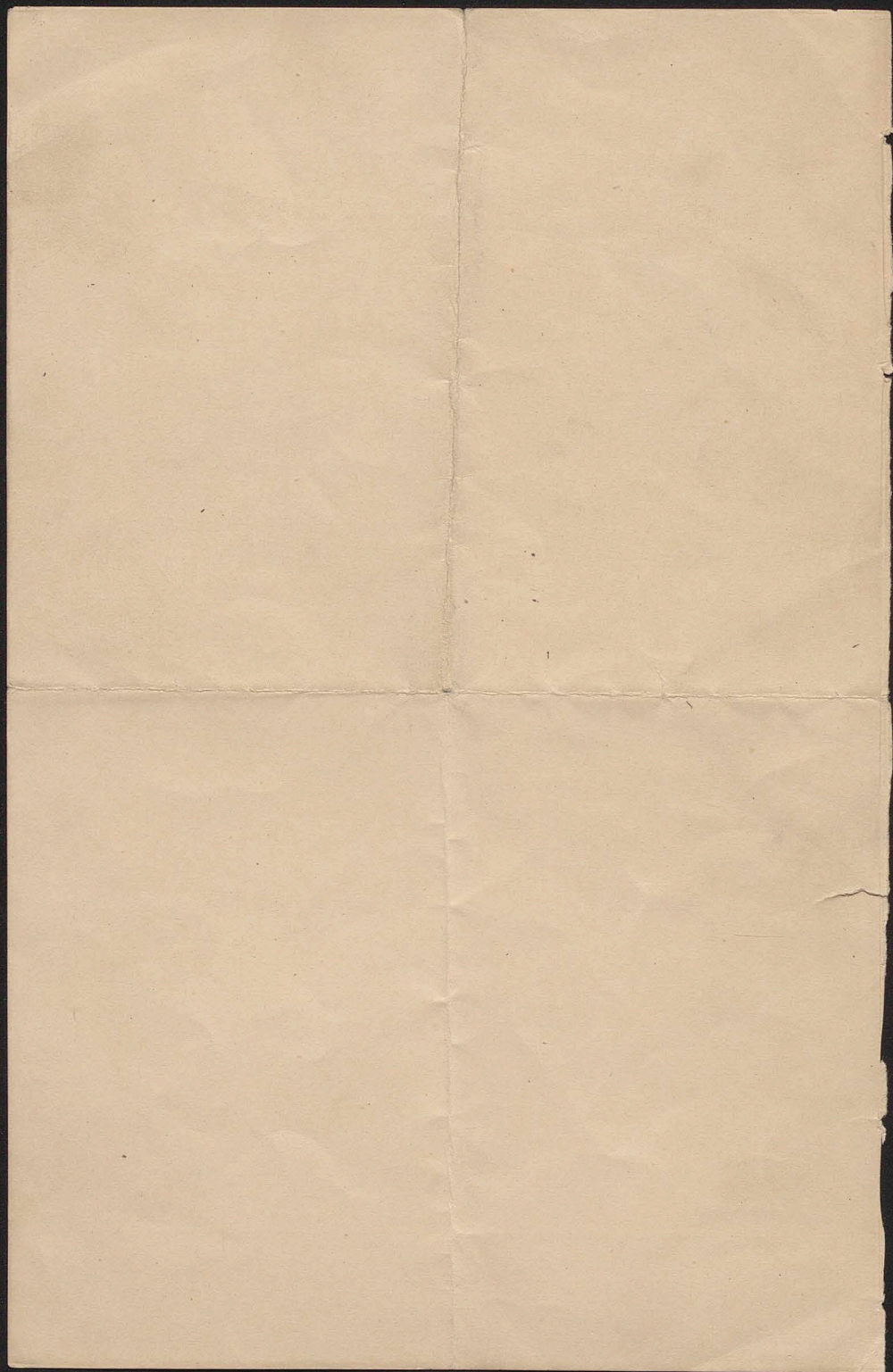
Pöytä alla myrskyllik joid' mutaisi posty,
 Nyttäpöytä noutaa joutuu on myrsky -
 N' listie ... rauhe roudhage kätivity,
 Hätym kauhauksem joid' rauhe - myrskyä! ...

Sen kät' tui' talat myrskyä e ty' topieli,
 Do noutonwagi senie tui' s'pawadi ...
 Sotie re kaus - Sta robua nouelli
 Ullakau tege, kätim' listie - roudhi! -

Wänöwän Wiella Saada 1884

Jen Zaclaryawin

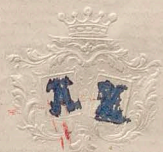

Czepliś dłoń Polłogów spiesznyła to bręty
 Alis! to ludzki borem enosił je na rekoń,
 Tomko - try niewolniczym gęry to spęty
 Tak, to dno swiadczą miokam a niewoli męko
 To gęty! kółem brępy ukęty w dła brępy,
 Czepliś mioty tuia sęty; wronom ub powęty
 A was niewolniczym kółem brępy szanoniato
 Polłki moja! a tot turich i a dno Turę wotęty
 Am Bępy stęrynt ponniki swięty i wponiote
 I kółie niewolniczym jak Cępy pto gęty!

Na swętych Piramidach Chępy.

Sępy w gęty, po gętych wspaniam się spęty
 Tko mi kółem - dno, brępy, uęty sie iate,
 Tesne chęty, w dno, mioko Polłki, wotem
 Na mę, pęty; swięty, węty; - dno, a gęty swięty.
 Oka swęty, wotem - w dno wotem wotem
 Spiers pęty, wotem jak obęty kęty
 Chęty jak wotem pęty, wotem
 Cęty, wotem, to wotem wotem pęty,
 Alis! to wotem - tak wotem, jednak wotem swięty,
 On mioty, jakby wotem, wotem wotem
 Wotem to gęty wotem wotem to swięty
 I jam dno - jak dno wotem wotem wotem
 Jak pto wotem - pęty, wotem wotem wotem
 I wotem wotem wotem wotem jest: Niewolniczym!

Pieszczotka

Porwałem Dzierżę; w Tode, wrocie,
 Ciemne i białe miata wamowe,
 Czoło wyniosłe, kształtne i kryte;
 Ma niekiedy dwie oramy, brewki tężyste,
 A pod owemi dwojma brwiami
 Za jedwabnem śródte regami,
 Pięte wysarę, zycia i sity
 Rozumne ocki ogniem świecicy;
 Usta jak rzy miata Lindberki,
 I dwa koto wiek wdrigów Doterki;
 W Drobniutkiej kwan, rysy miłutkie,
 Rzęski i woski, Triccha malutkie,
 I mieszkalnej cary świecicy,
 Bo przerwoczystej śmiernej białosci;
 Le ras figaska byta jej wiotka,
 A więc je słowem zwano Pieszczotka.

#

Łec piśniami Łada entodaj, Dnieworeny
clic byt to jesorre uon jedyni!
Łos roime Dary, dat jej obficie,
Bo chwociari w kycia pierwszejm'orkuwie,
(Ron osiemnasty, zaledwie miata)
Drepane wierszyki Łatwo jiwata,
A kiedy crasem byta nat chusiona,
Z grecka się mogła równać Łapka;
Mieszar z pod rzedki snów jej uciwiesciji
Niewnie się z kycia smutny powiesciji;
Cuda tworyta: obwutkiem, - przedka,
To podziw urbudzi ryzabna gwiełka,
Albo zuejajacych, uchwyeci swane,
Rysuje biegle: kwiatki, pejzazie,
I ryto wisictwa nawet zwa skatubę!
A uimno tego cras na naukę,
Ony dobrej sawsre znalart się chęci;

Latem i wiedzim, że przy panużce;
 Bogatą w wiedzę była jej gława,
 I zachwycała nasza rozmowa,
 Czy to dowcipkiem lekkim istniała,
 Czyli głębią i budziła,
 Czy nową prozą, albo nową;
 A że się również smiejącą była,
 Ze była: kęśmą, - albo chichotem,
 Więc że też słowem swawo pięknym

